

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferneckého a Martina Bobáka ve věci

žalobce: **P. G. P., MBA**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Andrejem Kandráčem
sídlem Mariánské nám. 159/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 8. 9. 2025, č. j. MSP-45/2025-ODKA-ROZ/11,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým ministryně spravedlnosti zrušila rozhodnutí o přestupku a přestupkové řízení zastavila. Žalobce byl účastníkem předmětného řízení v pozici poškozeného.
2. Věc se týká postupu insolvenčního správce AZAM – insolvency, v.o.s., v insolvenčním řízení s dlužníkem X, a.s. (při zpeněžení klíčových pozemků v k. ú. X a části závodu). Žalovaný zahájil řízení o přestupku proti insolvenčnímu správci dle § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích. Po provedeném dokazování vydal dne 9. 4. 2025 rozhodnutí č. j. 8/2023-OINS-SRIS/87, jímž insolvenčního správce uznal vinným ze závažného porušení povinností, uložil mu pokutu 985 000 Kč a náhradu nákladů řízení. Poškozené odkázal na občanskoprávní řízení.
3. Ministryně spravedlnosti výrokem I napadeného rozhodnutí toto prvostupňové rozhodnutí zrušila a podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (zákon o odpovědnosti za přestupky), řízení zastavila. Výrokem II pak zrušila rozhodnutí ve věci dřívějšího zákazu zrušení, zániku či přeměny obviněného ve smyslu § 84 odst. 3 uvedeného zákona.
4. Žalobce považuje postup a závěry ministryně za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné.
5. Soud se nejprve zabýval tím, zda je žaloba projednatelná. Žalobce totiž svou žalobou míří vůči rozhodnutí, jímž bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí o vině a trestu insolvenčního správce a přestupkové řízení bylo zastaveno – fakticky se tak domáhá potrestání jiného. Žalobce hovoří o zkrácení svých práv, v důsledku čehož se nemůže domoci náhrady škody

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(na jednom místě, bod 2 žaloby, tvrdí, že byl zkrácen na svých právech porušením svých práv v předcházejícím řízení), blíže se však ke své aktivní žalobní legitimaci nevyjadřuje. Poukazuje na některé vady v postupu ministryně (nedostatečné zjištění skutkového stavu, resp. nevypořádání se s podklady rozhodnutí a argumentací účastníků řízení), podstata jeho žaloby ovšem spočívá v tom, že by měl být insolvenční správce uznán vinným z obou přestupků.

6. Soud dospěl k závěru, že vůči zastavení přestupkového řízení se žalobce ve správním soudnictví bránit nemůže. Nemá totiž veřejné subjektivní právo na to, aby správní orgán vyslovil vinu obviněného z přestupku. Nemůže tak být ani dotčen na svých právech tím, když takové rozhodnutí není správním orgánem vydáno, resp. je vydáno rozhodnutí jiné (zastaveno řízení). Žalobní legitimace není dána ani z titulu účastenství žalobce v řízení jako poškozeného.
7. Pokud jde o aktivní žalobní legitimaci, podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je žalobu proti rozhodnutí správního orgánu oprávněn podat ten, *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti“*. Podle odstavce 2 téhož ustanovení je k této žalobě aktivně legitimován i *„účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí“*. Odstavec 2 je ve vztahu k odstavci 1 citovaného ustanovení subsidiární a je určen k ochraně těch osob, jejichž hmotná práva či povinnosti sice nejsou žalobou napadeným rozhodnutím správního orgánu přímo dotčeny, byli však účastníky správního řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo. Zákon jim proto poskytuje ochranu proti zkrácení na jejich procesních právech [např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 128/2022 - 37].
8. Jak NSS shrnul v rozsudku z 26. 1. 2024, č. j. 5 As 189/2023 - 32, poškozený se nejen nemůže domáhat zahájení přestupkového řízení, ale ani napadat výrok správního rozhodnutí týkající se viny či sankce (správního trestu) nebo zastavení řízení o přestupku. Posouzení viny a případné uložení trestu v rámci správního trestání se totiž odehrává výlučně ve vztahu státu a obviněného. Třetí osoba (ať již je touto osobou jiný obviněný, poškozený či jiná osoba) nemá subjektivní právo domáhat se zahájení řízení o přestupku s jiným subjektem nebo požadovat uznání jeho viny (též rozsudky NSS z 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006 - 100, č. 2276/2011 Sb. NSS, z 11. 3. 2008, č. j. 8 As 46/2007 - 98, z 12. 8. 2022, č. j. 8 As 28/2020 - 32, či rozsudek rozšířeného senátu z 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019 - 39, č. 4178/2021 Sb. NSS).
9. Z uvedeného existovala jediná výjimka. Za účinnosti dřívější úpravy přestupkového práva NSS v rozsudku z 13. 8. 2009, č. j. 9 As 57/2008 - 35, dovodil aktivní žalobní legitimaci navrhovatele u tzv. návrhových přestupků dle § 68 tehdejšího zákona o přestupcích (zák. č. 200/1990 Sb.). Ani v takovém případě ovšem navrhovateli nesvědčila žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale podle odstavce druhého (rozsudek NSS z 12. 11. 2015, č. j. 10 As 60/2015 - 30). Nelze tak mít pochyb, že nynějšímu žalobci nesvědčí legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. když ta dříve nesvědčila ani navrhovatelům u tzv. návrhových přestupků (v projednávané věci by ostatně ani o dřívější návrhový přestupek vůbec nešlo).
10. Pokud jde o žalobní legitimaci z titulu účastenství v řízení (§ 65 odst. 2 s. ř. s.), je nutné zdůraznit, že ani ta poškozenému nesvědčí. Poškozený není ve srovnatelném postavení,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

jako již zmíněný navrhovatel (rozsudek č. j. 5 As 189/2023 - 32, body 21 a 27). Poškozený nemohl a nemůže přes postavení účastníka řízení napadat výrok o vině a trestu (resp. zastavení řízení). V této části ostatně vůbec postavení účastníka řízení nemá. Podle § 68 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky je poškozený účastníkem řízení jen v části řízení, která se týká jím uplatněného nároku na náhradu škody nebo na vydání bezdůvodného obohacení.

11. Žalobce přitom nebrojí proti výsledku řízení v části týkající se náhrady škody (tj. adhezního řízení); již prvostupňovým rozhodnutím byli ostatně poškození odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Žalobce brojí proti zrušení prvostupňového rozhodnutí a zastavení řízení, tj. primárně proti otázce viny a správního trestu (jinými slovy nenamítá jen pochybení v adhezním řízení, když zjevně vychází z toho, že to sleduje osud hlavního řízení, tj. posouzení viny, o něž mu nyní jde). Z pohledu náhrady škody by tedy soud neměl co přezkoumávat. Soud přitom zcela odhlíží od toho, že žalobce proti výroku prvostupňového rozhodnutí o náhradě škody podle všeho nepodal rozklad a v této části by proto jeho žaloba beztak musela být posouzena jako nepřipustná [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.]. K tomu lze dodat, že na postavení žalobce se z pohledu náhrady škody zastavením řízení nic nezměnilo, oproti tomu, že byl původně odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Náhrady škody se může stále v občanskoprávním řízení domáhat; není přitom na zdejším soudu, aby nyní žalobci jakkoli radil, vůči komu má svá práva uplatňovat.
12. S ohledem na vše výše uvedené tak soud uzavírá, že žaloba je podána osobou zjevně neoprávněnou podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud ji tudíž odmítl.
13. O odmítnutí žaloby soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť nerozhodoval o věci samé (§ 49 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*). Vzhledem k výsledku soud blíže neuvažoval o případných osobách zúčastněných na řízení podle § 34 s. ř. s., na něž žalobce upozornil.
14. O nákladech řízení o žalobě rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. Jelikož soud žalobu odmítl, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
15. Soud nerozhodoval o vrácení soudního poplatku, jelikož jej žalobce dosud nezaplatil a soud jej s ohledem na výše uvedené k zaplacení ani nevyzýval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu (NSS), se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

právnícké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet NSS lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.